

Nr. 7(71)

BAZŪNE

Latvijas Neredzīgo bibliotēkas avīzīte
par notikumiem bibliotēkas dzīvē

2017. gada 3. jūlijs

NOSLĒDZOT DARBA SEZONU

Gunta Bite

Avīzītes «Bazūne» redaktore

Kā katru gadu, jūlijā lielākā daļa bibliotēkas darbinieku dodas atvaļinājumā, lai uzkrātu jaunus spēkus un enerģiju nākošajai darba sezonai. Pārējie darbinieki turpinās strādāt, jo bibliotēka lasītājiem būs atvērta arī jūlijā. Abonements turpinās piedāvāt interesantas grāmatas, bet lasītāvā būs iespējams apskatīt dažādas izstādes, ieskatīties tekstos, kas iesūtīti un pieņemti pie «Citātu sienas», kā arī izmantot iespēju pirmajiem apskatīt un palasīt jaunāko grāmatu Braila rakstā «Dzīves krāsas pasakās». Tajā apkopotas terapeitiskas pasakas pieaugušajiem un bērniem, kas stāsta, māca, iedvesmo, rada prieku, liek domāt, ļauj mīlēt, stāsta par dzīvi un par mums. Pati autore Dita Baumanē-Auza saka: *«Šī grāmata ir mīlestības pilns veltījums gan mani, gan bērniem, gan sabiedrībai kopumā, lai, lasot pasakas, vecāki kļūtu emocionāli tuvāki saviem bērniem un par galveno vērtību uzskatītu ar gandarījumu kopā pavadīto laiku. Tas būs ne vien vērtīgs ieguldījums gan bērnu emocionālajā un garīgajā attīstībā, gan ģimenisko saišu stiprināšanā, bet arī brīnišķīga tradīcija, kas sniedz pozitīvas emocijas jebkurā vecumā.»* Šī grāmata Braila rakstā slēpj vēl kādu

pārsteigumu: tajā ir atrodamas trīs 3D ilustrācijas, kas veidotas no papīra.

Esam lieliski pastrādājuši un godam noslēguši darba sezonu ar vēl nebijušu aktivitāti bibliotēkas lasītāvā Rīgā, kad 28. jūnijā pie mums darbojās misionāri no Greipvainas Pirmās Apvienotās Metodistu baznīcas (*First United Methodist Church, Grapevine, Texas*). Misionāru viesošanās mūsu bibliotēkā notika biedrības «Redzi mani» rīkoto aktivitāšu ietvaros, kuru laikā misionāri kopā ar bibliotēkas lasītājiem un darbiniekiem darbojās radošajās darbnīcās, lai kopīgi izveidotu unikālus darbus. Tie nodoti bibliotēkas īpašumā un drīzumā būs pieejami ikvienam mūsu bibliotēkas apmeklētājam bez vecuma ierobežojuma.

Šī baznīca ASV Teksasas štatā darbojas kopš 1866. gada, kad to dibināja divi mācītāji Neitans Hodžins (*Nathan Hudgins*) un Daniels Stars (*Daniel Starr*). Sākotnēji mācītāji pulcināja dažādu konfesiju kolonistus uz iknedēļas dievkalpojumiem mājas apstākļos, vēlāk tās dalībnieki izveidoja baznīcu. Tās šīsdienas vīzija ir palikusi tāda pati kā pirms vairākiem gadiem: kopīgi lūgties, iepazīt Kristu, kalpotu citiem un augtu ticībā. Savu ieguldījumu sabiedrības labā baznīca dod ne tikai mājās — ASV, bet arī citās zemēs. Tāpēc šogad no 23. jūnija līdz 3. jūlijam misionāri apmeklēja Latviju, kur apmeklēja vairākas organizācijas, t.sk. arī mūsu bibliotēku Rīgā.

MŪZIKA VISĀM GAUMĒM

Liene Jēkabsons

KAN vadītāja

Ir vasara. Lai gan laikapstākļi ar mums spēlējas un ir ļoti mainīgi, saule mūs silda. Tajās skaistajās dienās, kad saulīte mūs lutina, tā vien gribas iziet pastaigā un baudīt tās siltumu. Bet ko darīt, kad ārā ir vējains un lietains un pats pēdējais, ko gribas, ir doties ārā? Tādas dienas ir kā radītas, lai klausītos mūziku!

Pie mums bibliotēkā jūs atradīsiet visdažādākos mūzikas žanrus, sākot ar klasisko un beidzot ar šļāgermūziku. Ikviens pie mums varēs atrast savai gaumei

atbilstošu disku, ko uzlikt paklausīties, kad ārā līst.

Piedāvājam jaunus Intara Busuļa, Nikolaja Puzikova, «Labvēlīgā tipa» vai «Klaidoņa» albumus. Ja patīk kokles, klavieru vai ģitāras skaņas, tad lasītavas krājumā ienākuši jauni diski šo instrumentu cienītājiem. Kokļu kvarteta izpildījumā iespējams noklausīties latviešu tautasdziesmas. Riharda Lībieša ģitārspēli varat baudīt albumā «Gadalaiki. Pavasaris. Ģitāra», bet Normunds Kalniņš uz klavierēm spēlē skaistas latviešu komponistu melodijas albumā «Gadalaiki. Ziema. Klavieres». Mūsu krājumā ir daudz mūzikas ierakstu. Atnāciet un izvēlieties!

VASARAS IZSTĀDES BIBLIOTĒKĀ

Dinija Bite

LAN bibliotekāre

Jūlijs Latvijas Neredzīgo bibliotēkas lasītavā būs diezgan kluss, tomēr tas nenozīmē, ka tajā nekas nenotiks. No jūlija līdz augustam ieskaitot bibliotēkas lasītavā būs apskatāma izstāde par vasaras jubilāriem-literātiem. Starp viņiem būs: Jāzeps Osmanis, Artūrs Henrišs, Augusts Deglavs, Jānis Jaunudrabiņš u.c.

Šajā izstādē būs apkopota informācija par rakstnieku un mākslinieku dzīvi un viņu sasniegumiem.

Viena no manām mīļākajām izstādēm būs apskatāma **no 3. līdz 14. jūlijam**, kad, Jūras svētku ietvaros, būs izveidota izstāde «**Sajūti jūru**». Tā būs interak-

tīva izstāde, balstīta uz dažādām cilvēka maņām: tausti, ožu un dzirdi. Izstādes mērķis ir radīt piejūras sajūtu, likt apmeklētājiem sajust jūras smaržu un dažādas jūras smiltis.

Tāpat lasītavā būs iespējams aplūkot izstādi ar jaunākajām grāmatām un mūzikas ierakstiem, kas papildinājuši lasītavas krājumu. Interesējošos eksponātus lasītāji varēs arī ņemt lasīt un klausīties uz mājām.

Lai dotu iespēju lasītājiem izbaudīt vasaru un labo laiku, esam nolēmuši Lasītāju klubiņu jūlijā neorganizēt. Tāpēc aicinām izbaudīt vasaras burvību, lai augusta klubiņa tikšanās laikā varētu par saviem iespaidiem pastāstīt citiem klubiņa biedriem.

Lai jauka vasara ar grāmatām un mūziku!

SKATA IEMETIENS «VĀGŪZĪ»

Herma Cīrule
BRN maketētāja

Sēdēju pasākumā — grāmatas «Vāgūzis» atvēršanas svētkos un skatījos uz mūsu lasītājiem. Man bija prieks par viņu smiekliem. Protams, kur Ēriks Hānbergs — tur arī smiekli. Apbrīnoju, ka cauri gadiem to var iznest un saglabāt. Kaut arī caur autora literārajiem darbiem esmu viņu iepazinusi, tāpat kā Imantu Ziedoni, kā nopietnu, filozofisku dzīves un sadzīves vērotāju. Kā sacīja mana kolēģe Vineta, viņa pirmoreiz apmeklējusi bibliotēkas pasākumu, kurā nav jāņem līdzi «raudamā drāniņa», bet kurā skan smiekli. Un no malas vērojot mūsu miļos lasītājus varu teikt, ka viņos jautās kaut kas ļoti jauks un silts. Ne vienreiz vien esmu aizdomājusies — varbūt, ja mēs tā par visu spētu pasmieties, asumus izgludināt ar smiekliem, pasaule kļūtu gaišāka, labestīgāka, mēs būtu brīvāki un laimīgāki. Latvieši ir jauka tauta, bet nez kāpēc dažiem labais tonis prasa, lai mēs uzliekam sev tādu mūžīgo cietēju maskas un jūtamies par visu aizvainoti. Un kā jau kārtīgs latvietis, arī vainīgos sameklēsim. Sak, tas uz mani ne tā paskatījās. Tas it kā pajokoja — nez kas zem tā varētu slēpties! Laikam viņš par mani smējās. Tas pateica to un šito. Un mēs ņemamies mēnesi vai vairāk, lai atšifrētu zemtekstus, kuru tur pat patiesībā nav. Laikam jau tie ir tie mūsu mūžīgie latvju kalpa kompleksi jau kopš Livonijas Ordeņa laikiem, kas liek mums visu mūžu justies kā aizvainotiem bērniem. Es esmu pilnīgi noteikti pret citu apsmiešanu, īpaši to cilvēku, kuri nevar sevi aizstāvēt, kurus mēs lēnam nogalinām ar saviem vārdiem vai izsmieklu. Bet es esmu par smiekliem.

Man patīk dažāda veida grāmatas, tomēr pirmās «izķeru» tās, kurās var no sirds izsmieties. Izlasīju grāmatu «Omulības». Tā iepatikās, ka nākamajam ķēros klāt «Vāgūzim». Lasīju un vienatnē smējos par bohēmiskajām delverībām. Var jau teikt — bohēma — viens vienīgs dzerstiņš. Pulcinātavā, kā Vāgūzi dēvēja Ēriks Hānbergs, protams, bez grādīgā neztika, taču, kā sacīja rakstnieks, ne jau dzeršana bija galvenais. Un mēru zināja. Svarīga bija tā laika radošo cilvēku kopānākšana. Un kur radoši cilvēki, tur gaisā virmoja visneparastākās idejas. Un varbūt sava veida protests pret uzspiesto iekārtu — aiz ārēji nevainīgiem smiekliem, uzspēlēta naivuma, ārējas pielāgošanās (nu tie jau tā nopietni nav ņemami) jautās cīņa. Pret naidu vari iet pretī ar vēl lielāku naidu, bet ko tu smiekliem padarīsi. Un laikmetā, kad cilvēkiem uzspieda vienādas pelēcības krāsas, šo radošo cilvēku originalitāte uzzaigoja kā varavīksne pie pelēkajām padomju debesīm, lai vēlāk šīs varavīksnes nokrāsas atvizētu literatūrā, mākslā, mūzikā, no kā mēs visi esam ieguvēji. Ar mazu skaudību raugos uz tā laika «vāgūzniekiem», domājot par viņu brīvības un neatkarības izjūtu (man vienmēr patikuši brīvdomātāji), jo bieži cilvēki staigā pa dzīvi un uz pleciem nēsā smagumu kā kapakmeni ar uzrakstu «ko citi par mani padomās?» un kaut ko neuzdrīkstoties darīt, palaižam garām to vienīgo iespēju, kas paredzēta tikai mums. Lai izlauztos no šī standartu rāmja, vajadzīga liela drosmē. Bet varbūt tā ir tā stiprā Vāgūža kopības sajūta, kas deva šo drosmi. Katrs par sevi esam vien krāsaini stikla gabaliņi un tikai salikti kopā veidojam skaistu mozaīku, ar kuru arī citiem acis priecēt. Ja tu nevari situāciju un apstākļus ne ietekmēt, ne mainīt, sirdij vieglāk kļūst, ja vari par tiem

pasmieties. Apbrīnoju tos smagai dzīvei cauri izgājušos cilvēkus, kuri ir saglabājuši dzīvelīgus smieklus un humora dzirksti.

Grāmatā minēti cilvēki, kuri mums ir labi pazīstami — rakstniece Monika Zīle, komponists Raimonds Pauls, aktieris Voldeņars Zandbergs un vēl daudzi citi. Taču galvenā persona — Vāgūža likumīgais īpašnieks fotogrāfs Uldis Briedis, ap kuru mutuojoja Liepājas bohēmas dzīve. Atbildot uz pasākuma laikā uzdoto jautājumu, ar ko fotogrāfs tik ļoti piesaistīja cilvēkus, Ēriks Hānbergs atbildēja: «Ar uzticēšanos cilvēkiem, atvērtību, vienkāršību un spēju par visu brīnīties». Šajā raibajā sabiedrībā viņš varbūt bija pats oriģinālākais no visiem, kurš dzīvokļa interjeru papildināja gan ar ratiem, gan zārku, kuros šad tad atpūtās, gan ar kuģu zvaniem. Uldis Briedis bieži pamanījās nokļūt dažādās ķībelēs gan saistībā ar valsts iestādēm, un pat ar čeku, taču ar savu it kā «bērna vientiesību» no tām izkūlās. It kā ārēji sasaistīti šajos padomju valgos, savās dvēselēs viņi bija brīvi un neatkarīgi. Un tā ir iekšējā brīvība, ko varas un valdības ar pantiem, paragrāfiem un likumiem nevar ierobežot, tāpat kā nevar ierobežot putna brīvību debesīs — lepnu un neatkarīgu. Pasmiesimies! Varbūt cauri smiekliem, arī dzīves sūrākā daļa nešķitīs tik skaudra. Un iemesli jau tam mūsdienās ir pārpārēm.

Nobeigumā Andžila Remesa citāts no vēstules Uldim Briedim:

«Tu taču neesi aizmirsis, kā uz draugu

mājas adresēm pa kluso pasūtīji Pekinas avīzi «Žeņmiņžibao», turklāt tajā laikā, kad PSRS ar Ķīnu pamatīgi rīvējās. Kad uz Rīgu saņemt fotobalvu brauci koka tupeļēs un tāds, klipatu klapatu, žvīru žvāru, cienīgajam prezidijam par šausmām, kāpi uz svinīgās skatuves. Kad tikko iepazītu pilotu pierunāji aizlidot ar helikopteru uz vecāku mājām Valdemārpilī pēc svaiga piena. Kad piedabūji mēbeļu veikala ratiņstūmējus Tevi izvizināt pa Liepājas centru un sēdēji uz šiem ratiem cēls kā Indijas maharadža. Kad ar iepriekšējā dienā pirktu eleganto beļģu uzvalku (170 rbļ.) mugurā slaidi ieniri baseinā starp strūklakām pedagoģiskā institūta priekšā. Kad brīdi pirms Jāņukroga vēršanas vaļā iegūlies vitrīnā un ieliki klāt cenrādi ar uzrakstu «Žarennij oļeņ» (cepts briedis). Kad uz ragaviņām uzstatīji Staļina krūšutēlu un krustu šķērsu izbraukāji Liepāju. Kad uz glauna krekla muguras lieliem burtiem uzmaļēji «Tas viss ir sūc» (jā, jā, ar burtu «c») un lepni pastaigājies pa pilsētu

Pēc visiem šiem gājieniem Tu ar redaktoriem lielākoties tiki galā vienkārši. Nākamajā dienā atnesi košu fotoreportāžu ar smaidošu pirmrindnieku ģīmjiem vai darbaļaudīm aplaimotām sejām, saņemot ceļojošo sarkano karogu par piec-gades trieciendarbu, un viss bija kārtībā. Grūtāk gāja ar neredzamās frontes karēivjiem, jo tie vienā otrā Tavā izdarībā bija saskatījuši mēģinājumu graut valsts pamatus, kuri tobrīd vēl likās stingri turamies, vismaz no ārpuses.»

BAZŪNE

**Latvijas Neredzīgo
bibliotēkas
bezmaksas avīze**

Izdota Braila raksta nodaļā. Iznāk reizi mēnesī.

Redaktore Gunta Bite.

E-pasts: gunta.bite@neredzigobiblioteka.lv

Mājaslapa: www.neredzigobiblioteka.lv sadaļā Jauniegvumi

Tālr. 67522131, 29137112

Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.

Par publikācijām atbildīgi paši autori.